

Zahajovací výprava do Slatinic 7.9. 2013

Autor: Pavel

Ráno 7. 9. nás přivítalo dobrým počasím, které dávalo předzvěst, že počasí na této výpravě jistě nebude našim soupeřem. Jako obvykle pro mě nebylo těžké nabrat skluz ihned po „vstávání“ a jen tak tak jsem stíhal autobus. Nebyl jsem ovšem jediným, kterému se podařilo vstát až půl hodiny po prvním zazvonění budíku – ospalé a unavené obličeje přicházejících hovořili za vše, ovšem jejich nadšení z výpravy brblání přinejmenším učinilo snesitelnými.

Sešli jsme se v počtu, jenž nebyl příliš malý, ale také mohla být mohutnější účast, jmenovitě: Já, Matěj, Jenda, Lipo, Tadeáš, Lukáš, Matěj Slavonín (s jeho předrahou... e... sestřenicí?... jejíž jméno jsem zapomněl), Jenda, Kuba, Prokop, André, Adam, Šotouš, Snake, Tonda, nováček Matěj, Brácha... a jistě i v Anglii se flákající Upír.

K prvnímu zajímavějšímu momentu naší cesty došlo už asi 20 metrů od zastávky, kde jsme získali posilu v podobě Tondy. Ovšem samotná výprava začala o pár set metrů dále, na křižovatce okrskových silniček, za zvuků a rachotu strojů stavějících nedaleké... cosi.

Také přišlo brzy setkání s cyklistickými fanatiky, kteří si jen tak šlapali do šíleného Krčálu, samozřejmě jsme i zfandili, občasná mexická vlna nebyla ničím zvláštním.

První hrou se stala stará známá a tradiční hra na Medvědy. Cílem bylo najít si strom a udržet se na něm po co nejdelší dobu, díky efektivním administrátorům serveru (čti vedoucí) se však předešlo většině bugů (čti podvodům). Další hrou v pořadí byla neméně tradiční disciplína nazvaná jednoduše a jasně – Běh k borovici (našemu cílovému bodu). Jedná se o vynikající věc... ač by se mnou část lidí nejspíš nesouhlasila (že Luke). O letošní rekord se postaral Snake, ale všichni do toho, jak se říká „dali srdíčko“. Následovalo rozdělení do družin a další disciplína - lezení na Borovici, na což si několik jedinců ani netrouflo. O rekord se opět postaral Matěj a neuvěřitelným výkonem utvrdil své místo největšího pohůnka v oddíle...

Konečný verdikt: 2 družiny, vlčácká a skautská. Rádcí budou Jenda a Tadeáš. Rychle jsme vyřídili záležitost s lahví, zakopanou na tajném místě, tak tajném, že dokonce ani samotní organizátoři si nebyli jisti, kde se nachází...

Následně nastal čas na další tradiční hry, Ponorky, skvělá a povedená hra až na určité nedostatky v situaci, kdy už zbydou jen 2 ponorky a každá s jedním torpédem. A taky, když nepřátelský tým nedokáže odpálit torpéda.

Další hrou se stala Honba za medvědími vajíčky – v překladu totální sápačka, kde něco jako milosrdenství nehraje pražádnou roli a někteří hlídači s jejich sadistickými obličeji se usmívali při každém zaškobrtnutí jejich budoucí oběti, zkušenosti a nejhrůzostrašnější obličeje se bez debat musí přiřknout Bráchovi.

Ruce bolí, potí se a dlaň už už vyklouzává z dlaně souseda... to je Trojnožka! Hra na posílení... ehm... týmových vztahů. Což se bez debat podařilo...

Následuje rychlý přesun zpátky do Slatinic, jak se říká – „Domů, do podolí... do Cukrárny.“ Návštěva cukrárny nesmí přece na žádné zahajovací výpravě chybět a tak jsme se dostali do ráje zmrzliny, dortíků a bohužel také podivných přecukrovaných bonbónů.

Část lidí se odtrhla, aby zkusili najít hřiště na krátký fotbálek, já jsem byl jedním z těchto statečných, kteří se nezalekli chlapíka s tak děsivým pohledem, že se mohl měřit i s takovým mistrem, jako je Brácha. Získali jsme povolení na hru na dokonalé trávě na opravdovém fotbalovém hřišti. A stálo to za to, především Matějovo kombo v stojce se stalo legendárním...

Posledním dějstvím výpravy se stal klidný přesun na autobus (místo obvyklého skurutího běhu na vzdálené vlakové nádraží) a tak jsme dojeli do Olomouce pokojně a načas.

Snad se potkáme i na dalších výpravách, stejně elitních, jako byla tato!